

[Hanne Reintoft.]

gennemføres nu, men så må jeg også udtrykke min tilfredshed med, at man vil arbejde videre med problemerne. Man må udtrykke de sædvanlige forhåbninger om, at kommissionsarbejdet ikke bliver alt for langvarigt, men på den anden side er det nødvendigt at få skaffet os større klarhed over, hvad befolkningen mener om ideen bag en lov om faste samlivsformer.

Jeg tror, at usikkerheden hos udvalget ganske nøjagtigt afspejler usikkerheden i befolkningen som to sider af samme sag. Jeg kan derfor ikke tilslutte mig, at et eventuelt forskningsarbejde om befolkningens holdning til denne lov skulle kunne klares ved opinionsinstitutternes overfladiske undersøgelser, f. eks. Gallup-undersøgelser. Der bør tilbunds gående undersøgelser til, og jeg mener, det må gøres af socialforskningsinstituttet. Hvis lovgivningsmagt og befolkning ikke stod hinanden så fjernt, som tilfældet desværre er, skulle et forslag som ægteskabslovforslaget ud til diskussion i befolkningen først; det skulle diskuteres i fagforeninger og forældreforeninger, beboersammenslutninger osv., og de, der skulle give loven, måtte have meddelelse om diskussionernes resultat. Med moderne data-teknik er noget sådant muligt, og det er da også gennemført andre steder, hvor man har et lidt mere moderne syn på virkeligt folkestyre.

Om selve ægteskabslovforslaget vil jeg blot sige følgende:

Jeg må stadig fastholde, at ægteskabsalderen for mænd og kvinder bør være ens, og det forekommer mig, at motiveringen for at opretholde forskellig ægteskabsalder er tynd. 18 år må være rimeligt, og forældrenes samtykke efter det fyldte 18. år, hvor forældremyndigheden er ophørt, kan ikke være nødvendig.

Jeg må stadig fastholde, at det eneste fornuftige og rationelle er, at man giftes af en borgerlig myndighed. Religiøse mennesker kan så udstyre ægteskabsindgåelsen med den symbolik, de finder ønskelig, uden

at samfundet behøver at tage sig af det. Jeg tror også, at det bliver den endelige løsning på problemet i løbet af ikke alt for mange år.

Det er fornuftigt, at forlovelsesparagrafferne udgår; tiden er løbet fra dem, og de har ingen praktisk værdi. Det er altså også blevet til, at man kan blive separeret, når man er enig om det, og det er fornuftigt, at man stryger de sådan lidt besværgende ord om dyb og varig uoverensstemmelse; folk må i og for sig selv om, hvad det er, der gør, at de ønsker at komme fra hinanden.

Jeg mener stadig, at voksne mennesker, der er enige om det, skal kunne blive skilt med det samme, og hvis det bliver sådan, mener jeg heller ikke, at utroskab skulle have nogen fortrinsstilling som skilsmisseårsag. Når jeg er imod, at man ophæver bestemmelsen om utroskab som skilsmisseårsag, er det, fordi jeg nødig ser, at man afskærer to voksne mennesker fra at blive skilt øjeblikkelig. Vi ved jo alle, at bestemmelsen bliver misbrugt hver eneste dag, og det må være, fordi der er behov for en mere praktisk og mere ærlig lovgivning på området.

Der er i det hele taget efter mit syn ikke megen mening i at opretholde hele separationsinstitutionen, og jeg kan heller ikke dele begejstringen for, at separationstiden er gjort kortere. Jeg mener, den er unyttig. Når man ser, at kun ca. 13 pct. af separerede ægtepar 10 år efter separationen har genoptaget samlivet, må vi konstatere, at de fleste menneskers ønske om endelig skilsmisse er ret velbegrundet, og det skaber kun vanskeligheder i et nyt samliv at gøre proceduren alt for langvarig og vanskelig. Jeg tror heller ikke, det vil afhjælpe eventuelle chikanerier mellem ægtefæller, der er uenige, eller gøre det lettere for de børn, der er i ægteskabet. Jeg tror i det hele taget ikke, at man fra lovgivningens side skal have en sådan mistillid til folks dømmekraft, til at de selv kan finde ud af, hvad de vil. At kun 13 pct. finder sammen igen i løbet af en 10 års periode, viser tydeligt, at størsteparten